

Legközelebb majd

Legközelebb, ha látlak, hányok,

így messzről elkerüllek.
De a tekintetem azért úgyis rajtad marad.

A vérekes szememen,
akár az állati maradványok,
a grillrácson forogsz.

És nem menekülsz meg,
ha hátat fordíthatsz,
de legalább átsül mind a két oldalad!

Legközelebb majd bemosok egyet.

Úgy ütöm a fejed,
hogy lásd, a repülő fogak

– miközben a fejedet
a hármastól kell kiszedjed –

az „ökörnyálból” húznak
majd kondenzcsíkokat.

Legközelebb kibékülök veled.

Díszként kezellek,
hogy a malacperselyem lehess.

Te csak rámcsörögsz,
ha üres vagy, ha kellek.

És darabokra törlek, ha már csak a belsőd
az érdekes.

De úgysem lesz legközelebb,
mivel téged gyűlölni is
kellemetlen.

Pedig ahhoz értek.
Az orrod alá tartott virág
elhervad a kezemben,
kinyílik a sújtó öklöm,
és az ujjak el sem érnek.

Most te jössz, hogy erre gondolj
„de szívesen megütnél”,
és meg is üthetsz,
ronts rám!

Én eltűnök, mint a győztes cowboy,
az utolsó szépséghiba
a szívrítmusod tükörsima
horizontján.